

Ziyâülhak

orduda kaldı. Hint alt kıtası 1947'de Hindistan ve Pakistan diye ikiye ayrılınca Pakistan ordusunda yer aldı. 1955'te Kuetta subay kolejinde kurmay eğitimi aldı. 1963-1964 yıllarında Amerika Birleşik Devletleri'nde askerî öğrenim gördü. 1965'teki Hindistan-Pakistan savaşında tankçı birliği kumandanlığı yaptı. 1967-1970 yılları arasında Ürdün kara kuvvetlerinde askerî danışman sıfatıyla çalıştı. 1975'te Mültan bölgesi kumandanlığına tayin edildi. 1 Nisan 1976'da Başbakan Zülfikar Ali Butto tarafından kendisinden daha kıdemli beş generalin önüne geçirilerek genelkurmay başkanlığına getirildi. Mart 1977'deki seçimlerde Butto'nun başarı kazanmasına rağmen Millî Cephe adıyla teşkilâtlanan muhalefetin seçimlerde usulsüzlük yapıldığını öne sürmesinin ardından yaşanan karışıklıklar sırasında Ziyâülhak 5 Temmuz 1977'de ülke yönetimine el koydu ve Butto'yu tutuklattı. Doksan gün içinde seçimlerin yapılacağını ilân eden ve 16 Eylül 1977'de devlet başkanlığı görevini de üstlenen Ziyâülhak, Ekim 1977'de seçim kararından vazgeçtiğini ve ülkeyi kaosa sürükleyen politikacıların yargılanacağını açıkladı. Zülfikar Ali Butto siyasî suikast ve cinayet suçlamalarıyla yargılanarak ölüm cezasına çarptırıldı ve uluslararası baskılara rağmen Nisan 1979'da idam edildi.

Dindar bir kişiliğe sahip olan Ziyâülhak kendisini milletin hizmetkârı diye nitelendirirdi. İslâm'ın Pakistan'ın temel ve kurucu değeri olduğunu sık sık vurguladı. Cemâat-i İslâmî hareketi ve onun önderi Mevlânâ Mevdûdî'nin desteğini alarak İslâm'ın toplumda daha fazla etkin olması için çalışmalar başlattı. Yönetimin İslâmîleşmesi adı verilen bu süreçte eğitim, hukuk ve ekonomi alanlarında dinî esaslara dayalı bazı düzenlemeler yapıldı. 1979'da yürürlüğe konulan "Hudûd karnâmeleri" ile İslâm hukukundaki had suçlarına ilişkin cezalar kanunlaştırıldı. 1980'de yeni anayasa yürürlüğe girdi. Yargı teşkilâtında yapı-

lan düzenlemelerle 27 Mayıs 1980 tarihinde başşehir İslâmâbâd'da Federal Şer'î Mahkeme kuruldu. İlk, orta ve yüksek öğretime din dersleri konuldu, mevcut olanlar arttırıldı. Ekonomide ve bankacılıkta faizsiz sisteme geçmek için çalışmalara başlandı. Zekât ve öşürle ilgili düzenlemeler yapıldı. Eğitim dili olarak Urduca öne çıkarıldı.

Kâdiyânî cemaatine karşı sert yaptırımlar uygulayan Ziyâülhak 1980'de tamamen kendisinin belirlediği 284 üyeli Meclis-i Şûrâ'yı kurdu. 1980'lerin ortasında tekrar seçim kararı aldı, ancak bundan önce kendi konumunu sağlamlaştırmak amacıyla devlet başkanlığı için referandum yaptırdı ve % 95'ten fazla bir çoğunlukla beş yıllığına devlet başkanlığına seçildi. Aralık 1984'te halk oyuna sunduğu İslâmlaşma programı büyük çoğunlukla kabul edildi. Ertesi yıl sıkıyönetim kaldırıldı ve siyasî partiler faaliyetlerine başladı. Şubat 1987'deki seçimlerde Ziyâülhak'ın adayı Muhammed Han Cüneco başbakan seçildi. Bu arada Cemâat-i İslâmî ile ilişkileri zayıfladı ve cemaat tarafından İslâm'ı siyasî hedefleri için kullanmakla itham edildi. Ziyâülhak bunun üzerine ülkenin güçlü siyasî yapılarından olan Müslüman Birliği'nin desteğini almaya çalıştı. Mayıs 1988'de parlamentoyu tekrar feshedip doksan gün içinde yeni seçimlerin yapılacağını açıkladı. 15 Haziran 1988'de uygulamaya koyduğu Şeriat Kanunu'yla İslâm hukuku Pakistan'ın üst hukuku ve hukuk kaynağı ilân edildi. Fakat Zülfikar Ali Butto'nun yurt dışındaki kızı Benâzır Butto'nun ülkeye dönüşüyle seçimleri yeniden erteledi. Seçim tarihi henüz belirlenmeden 17 Ağustos 1988'de içinde yüksek rütbeli Pakistan askerî erkânı ve Amerika Birleşik Devletleri büyükelçisinin de bulunduğu uçağının şüpheli bir şekilde düşmesiyle meydana gelen kazada öldü. İslâmâbâd'da kendi inşa ettirdiği Faysal Camii'nin haziresine defnedildi. Vefatından sonra "şehidü'l-İslâm" olarak anıldı.

İslâm ülkeleriyle iş birliğini geliştiren Ziyâülhak, İran-Irak savaşını durdurmak için girişimlerde bulunmuş, Hindistan'ın nükleer kapasitesine karşı Pakistan'ın da bu alanda gerekli teknolojiyi elde etmesi için gayret göstermiştir. Bir Türk dostu olan Ziyâülhak Türkiye ile çok yakın ilişkiler kurmuş ve her konuda tam destek taahhüdünde bulunmuştur. Ziyâülhak, yönetiminin başlarında Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgal etmesi üzerine Afgan direnişine de destek vermiş, Pakistan topraklarında çok büyük sayıda Afgan mültecinin yaşamasına imkân tanımıştır. Bu süreçte hem Amerika Birleşik Devletleri hem de İslâm ülkelerinin geniş desteğini almıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Mohammad Zia-ul-Haq, *Introduction of Islamic Laws: Address to the Nation*, Islamabad, ts.; *Zia's Pakistan: Politics and Stability in a Frontline State* (ed. C. Baxter), Boulder 1985; *Shaheed-ul-Islam Muhammad Zia-ul-Haq* (ed. Saleem Azam), London 1990; Mushahid Hussain, *Pakistan's Politics: The Zia Years*, Lahore 1990; S. J. Burki – C. Baxter, *Pakistan Under the Military: Eleven Years of Zia ul-Haq*, Boulder 1991; S. N. Kaushik, *Politics of Islamization in Pakistan: A Study of Zia Regime*, New Delhi 1993; Khâlid Mahmûd Ârif, *Working with Zia: Pakistan's Power Politics, 1977-1988*, Karachi 1995; "Zia-ul-Haq", *Encyclopaedia of Muslim Biography: India, Pakistan, Bangladesh* (ed. N. Kr. Singh), New Delhi 2001, V, 522-535; M. Boivin, "Ziyâ al-Hakk", *El²* (İng.), XI, 518; Azmi Özcan, "Pakistan (Tarih)", *DİA*, XXXIV, 149.

AZMİ ÖZCAN

ZİYNET

(bk. SÜSLENME; TESETTÜR).

ZOLOTA

Osmanlı döneminde kullanılan bir çeşit gümüş para.

Zolota (isolette) Lehistan'da (Polonya) basılan bir gümüş para cinsidir. Osmanlı piyasalarında XVII. yüzyıldan itibaren yaygın biçimde kullanılmıştır. Zamanla Os-

Ziyâülhak'ın
İslâmâbâd'daki
türbesi
ve mezar taşı

manlı darphânelerinde bu gümüş sikkelere benzer şekilde değeri 90 akçe olan yeni zolotalar basılmıştır. Zolota tabiri eski Osmanlı kuruşları için kullanılmış, daha ağır olan ve riyaillerin ölçüsünde sonradan kesilmiş bulunan gümüşlere ise kuruş denmiştir. Osmanlı piyasalarında Cermen zolotası (kızıl kuruş) denildiği vakit altın, yalnızca zolota denildiğinde gümüş kuruş kastediliyordu.

Osmanlı piyasasında zolotayla ilgili kayıtlar XVII. yüzyıl tarihçilerinin eserlerinde görülmeye başlar. Topçular Kâtibi Abdülkadir Efendi, 1050 Ramazan ayı ortalarında (Ocak 1641) piyasaya çıkan yeni akçeler vesilesiyle zolota adlı kuruşun tedavülünün yasaklandığını belirtir (*Topçular Kâtibi Abdülkadir [Kadri Efendi] Tarihi*, II, 1149). Bununla beraber Osmanlı para sistemine giren yabancı sikkeler içinde zolota alım gücü giderek yükselen değerli bir para özelliği kazandı. 1648'de malları araştırılan Cinci Hoca'nın tesbit edilen nakit paraları içinde zolotalar da çıkmıştı (Naîmâ, III, 1174). II. Mustafa döneminde eski kuruş ve zolota tedavülden kaldırılarak tuğralı yeni kuruş ve zolotalar çıkarıldı. İstanbul darphânesinde zolota tipi sikkelerin kesildiğine dair kayıtlar XVIII. yüzyılın ilk yarısında çoğalır. 1131'de (1719) gümüş rayicindeki oynamalar sebebiyle zolota piyasada bulunamaz oldu; zira darphâne tarafından gümüşün beher dirhemine 21 ve ardından 20 akçe değer konulmuşken piyasada rayici 22 akçeye yükselmişti, bu yüzden halk elindeki gümüşleri darphâneye götürmemeye başladı. Darphâne uzun bir süre zolota, para ve çil akçe kesilemedi. Daha önce piyasada bulunan zolotalar ise hem İranlı tüccarlar tarafından toplanıp götürülüyor hem de yüksek değeri sebebiyle dolaşımdan kalkmış bulunuyordu. Bu durum ticarete büyük bir darbe vurdu; çünkü gemilerle yabancı mal getiren tüccar zolota dışında herhangi bir para kabul etmiyordu. Sonunda 60 dirhem halis gümüşe 40 dirhem bakır ilâvesiyle oluşan 100 dirhemlik karışımdan 16 adet olmak üzere yeni zolota basımına karar verildi. Bir zolota 6,25 dirhem (20,04 gr.) ağırlığında olup kuruşun ¾'üne eşitlendi ve 90 akçe yahut 30 para değerine getirildi. Yeni kuruşların yarımlikları ve dörtte birlikleri, zolotanın ise yarımlikları piyasaya sürüldü. Bu basılan akçeler ve paraların ayarı % 68 ile % 70 kuruş, zolotaların ayarı ise % 60 idi. Zolotalar bir süre daha piyasalarda geçerliliğini korudu ve I. Abdülhamid devrinde tedavülden kaldırıldı.

BİBLİYOGRAFYA :

Topçular Kâtibi Abdülkadir (Kadri Efendi) Tarihi (haz. Ziya Yılmaz), Ankara 2003, II, 1149; Naîmâ, *Tarih* (haz. Mehmet İpsirli), Ankara 2007, III, 1174; Râşid, *Tarih*, II, 172-175; İsmâil Galib, *Takvim-i Meskûkât-ı Osmâniyye*, İstanbul 1307, s. 277-279; Süleyman Sûdî, *Üsûl-i Meskûkât-ı Osmâniyye ve Ecnebiyye*, İstanbul 1311, s. 36-42; Hasan Ferid, *Nakd ve İ'tibâr-ı Mâlî*, İstanbul 1330, I, 182-183.

İBRAHİM ARTUK

ZONGULDAK

Karadeniz bölgesinin
Batı bölümünde şehir
ve bu şehrin merkez olduğu il.

Karadeniz kıyısında Üzülmaz deresinin denize ulaştığı kesimde yer alır. Zonguldak adının menşei hakkında kesin bilgi bulunmamakla birlikte bu hususta yaygın olarak kabul edilen iki farklı görüş vardır. Birincisine göre İlkçağ'da Sandraka / Sandarake adıyla bilinen köy benzeri bir yerleşme yeri Zonguldak'ın ilk çekirdeğini oluşturur. Sandarake adını Sadra çayından (Zonguldak çayı) almıştır. İkincisine göre yörenin sazlık ve bataklık olmasından dolayı burayı niteleyen "zongalık / zungalık / zungurak" kelimeleri zamanla Zonguldak'a dönüşmüştür. Ereğli, Bartın ve Amasra gibi tarihî geçmiş 3000 yılı aşan yerleşim birimlerinin ortasında yer almasına rağmen Zonguldak, kömür madeninin bulunması ve işletmeye açılmasıyla birlikte ortaya çıkmış bir şehirdir. Şehrin gelişmesini sağlayan Ereğli kömür madenlerinin hangi tarihte ve kimin tarafından bulunduğu dair kesin bilgi yoktur. Bir arşiv belgesinde Ereğli kömür madenlerinin II. Mahmud döneminde keşfedildiği ve Abdülmecid'in saltanatı döneminde "cevher ihracatı"na başlandığı belirtilmektedir. Kömür madeninin varlığı kamuoyunda *Ceride-i Havâdis* gazetesinin 30 Temmuz 1840 tarihli bir haberiyle duyulmuştur. Bu haberde Osmanlı topraklarında yapılan araştırmalar sonunda çok yerde "yanar taş" a rastlandığı, Karadeniz sahilinde Ereğli'ye yakın yerde bulunan kömür yataklarında mühendislerin İngiltere ve diğer yerlerden gelen yağlı ve dayanıklı taş kömürü cinsine tesadüf ettikleri belirtilmekteydi. Ereğli ve çevresinde kömür madenlerinin kumpanya şeklinde işletilmesi amacıyla 1841'de bir işletme şartnâmesi hazırlandı ve Ereğli Kömür Madeni Kumpanyası adıyla altı hisseli bir şirket kuruldu. Şirkete 1846'da Sultan Abdülmecid de ortak oldu. Madenin idaresi, Kırım savaşı yıllarında İngiliz

ve Fransız donanmalarının kömür ihtiyaçlarının karşılanması için İngiltere'ye bıraktı. Savaşın ardından madenin yönetimini Osmanlı Devleti tekrar üzerine aldı. 1865'te Bahriye Nezâreti'ne bağlanan maden idaresi 1908'e kadar bu nezâretçe yönetildi. Nezâret 1867'de Dilâver Paşa'yı Ereğli Ma'den-i Hümayun nâzırı tayin etti; Dilâver Paşa, aynı yıl yapılan bir düzenlemede maden idaresiyle birleştirilen Ereğli kazası kaymakamlık görevine de getirildi. Ereğli kazasının mülki idaresi ve mali işleri de Bolu ve Viranşehir sancaklarından ayrılarak Bahriye Nezâreti'ne bağlandı. Kömürün giderek önem kazanması ve yeni kumpanyaların faaliyeti üzerine (Karamanyan Kumpanyası, 1883; Courtgi Kumpanyası, 1885; Ereğli Şirketi, 1896; Sarıcazâdeler, 1900) o sırada bir köy görünümündeki Zonguldak'ın durumu değişmeye başladı. Zonguldak ve Kozlu madencilerin yerleştiği köyler haline geldi.

1880'lerden itibaren, maden havzası içinde yer alan Zonguldak veya Kozlu köylerinden birinin müstakil nahiye merkezine dönüştürülmesine çalışıldı. Ancak bu girişimlerden 1899 yılına kadar bir sonuç alınamadı. Zonguldak liman ve rıhtımının inşası amacıyla 1896'da kurulan Fransız sermayeli Ereğli Şirketi'nde çalışan Fransızlar için Fransa'nın 1899'da Zonguldak'a konsolos tayin etmesi buranın mülki idaresinde değişiklik yapılmasını tekrar gündeme getirdi. Zonguldak bu yıllarda Kastamonu vilâyeti Bolu sancağı Hamidiye kazasına bağlıydı. Konsolosun Zonguldak köyünde ikamet etmeye başlaması üzerine girişim daha da hızlandırıldı. Kastamonu valiliği Dahiliye Nezâreti'ne başvurarak Ereğli kazasına bağlı Zonguldak ve Kozlu köylerinin 4-5000 civarında nüfusa sahip olmasına rağmen buralarda mülki idare teşkilâtı bulunmaması yüzünden çekilen zorluklardan söz etti ve Zonguldak yahut Kozlu köylerinden birinin nahiye merkezi yapılmasını önerdi. 1899'da kaza merkezi haline getirilen Zonguldak, Hamidiye kazasının kurulduğu 1887 yılına kadar Ereğli kazasına bağlı kaldı. Bu tarihten itibaren 1899'a kadar Hamidiye kazasına bağlandı. Kaza, Ereğli'ye bağlı Devrek ile Bartın'a bağlı Çarşamba nahiyelerinin birleştirilmesiyle oluşturuldu, merkezi de Devrek nahiyesiydi ve Hamidiye kazasına 172 köy ve mahalle bağlıydı. Zonguldak kazası yirmisi Ereğli'den, kırk dokuz Hamidiye kazasının Çarşamba nahyesinden ayrılan altmış dokuz köyle kuruldu. Merkezi de Zonguldak olan kaza-